

1.adventní neděle 1. 12. 2024

Kázání: Marek 1,1-8

Bratři a sestry,

fascinují okamžiky, které přinášejí něco nového, zlomového a nadějného. Může jít o drobnost a najednou svět už není jako dřív: rozhoří se láska mezi dvěma lidmi, narodí se dítě, dlouho nemocný se uzdraví... Takové okamžiky nezapomínáme. O to víc, když se taková událost dotýká více lidí, celé společnosti. Například zhroucení totalitní vlády znamenal mezník; od té chvíle už nebylo nic jako dřív. V takových okamžicích se zdá, že dobro a pravda opravdu vítězí. Konec dobrý, všechno dobré. Nesejde, co tomu předcházelo, jaké chyby a neúspěchy. Důležitý je výsledek.

Jenomže ne všechno končí dobře. Přijde nemoc a vše se jenom zhoršuje. Vypukne válka a ta má tendenci eskalovat. A takových věcí můžeme vypočítat celou řadu. Jako by síly chaosu a rozkladu byly silnější a dravější než cokoli jiného. Na to sázejí různí strašáci. Podle nich vše v našem vesmíru a v civilizaci podléhá zániku, rozkladu, vše se stává čím dál neuspořádanější. Stačí jen mírně rozhodit rovnováhu a zapínáme proces destrukce. Zdá se, jakoby se to právě dělo.

Bohu díky, že tu není jenom naše zdání a výpočty. Advent do toho vnáší jinou písničku. Vypráví o tom, že na počátku není žádná neosobní síla, tím prvním a rozhodujícím nejsou zákony rozvratu a nepořádku. Mluví o tom hned první slova Markova evangelia: *Počátek evangelia Ježíše Krista.*

Počátek evangelia. Zní to jako nadpis. Strohá věta bez slovesa, a přece kolik je za tím pohybu a dynamiky. Neboť na počátku všeho je Boží slovo, které se stalo tělem; a to tělo ukřižované a vzkříšené, osoba Ježíše Krista se stala evangeliem. Dobrou zprávou všech zpráv. A to na prvním místě znamená, že na počátku všeho je Bůh sám, Bůh jako láska ke svému Synu i ke svému lidu, ke každému z nás. Bůh, který propojuje vzdálenost mezi nebem a zemí, mezi člověkem a Bohem, protože ti dva patří k sobě. To je sdělováno hned na počátku jako předznamenání: Děje se tady evangelium, Bůh tak miloval svět, že poslal svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul... Tato dobrá zpráva dává smysl všemu, co následuje potom, na stránkách Bible i na stránkách našich životů. Všem událostem, informacím, inflaci, válkám, tomu všemu předchází počátek evangelia Ježíše Krista.

Tady neplatí, že konec dobrý, všechno dobré. Slyšíme, že dobro stojí už na samém začátku.

Začátek je v Božích rukou. Ale u toho to nekončí, má to pokračování. Bůh si bere na pomoc i naše ruce. Hned po úvodní větě o evangeliu je zmínka o nás: *Hle, posílám svého posla...* I my jsme součástí tohoto příběhu evangelia, podobně jako Jan Křtitel.

Bratři a sestry, jsme schopni to vzít na vědomí? Není to na nás moc hogo fogo, že i my zde máme nějakou roli? Že i my jsme nástroji evangelia a jeho troubami, chci říct hlásnými troubami? Jan Křtitel se s tím nezalamoval. Zůstal svůj, žil na poušti, oblíkal se do velbloudí srsti a pojídal kobyly. Nevypadá podle představ dnešních vizážistů a marketérů, na to, že by dokázal zaujmout. Ale to mu nijak nevadí. Jde mu o to, aby vyřídil to, co měl. Možná se oháknul tak podivně, do syrové velbloudí kůže, aby vynikla syrovost jeho zvěsti: *Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.* Nic nezabaloval do lákavého obalu, ani svá slova, ani sebe. A díky tomu byl věrohodný. Lidé mu naslouchali, jeho slova je zasahovala. Přicházeli k němu, otevírali mu svá svědomí a dávali se od něho křtít v řece Jordánu.

Pocívali, že jejich dosavadní život byl podobný suché poušti, potřebovali něco osvěžujícího.

Možná se nám zdá náš svět úplně jiný. Pokud někde vidíme zástupy lidí, jak se někam hrnou, tak leda v obchodech, s blikající reklamou na Black Friday, tedy na všechny možné i nemožné slevy.... Nedivím se, jak se něco nabízí výhodně pod cenou, přitahuje to. Jan na to šel jinak. Vnímal, že lidé potřebují živé, autentické slovo, výzvu, která v ničem neslevuje a naopak vyžaduje. Zvěst o Ježíši Kristu nic laciného není. Působí v nás, že jdu do sebe, vinu hledám v sobě a ne v jiných, toužím narovnat, co jsem pokřivil, očistit srdce zanesené balastem.

Tady je naše místo. Tím poslem připravujícím cestu našemu Pánu, tím oslem, který kdysi vnesl Ježíše do Jeruzaléma a otevírá mu cestu mezi lidmi dnes, jsme my, jeho lid, církev. To je naše určení, smysl existence: ukazovat na toho, který přichází, který stojí na počátku všeho. To je úkolem církve: poutat na sebe pozornost jen potud, pokud jde o našeho Pána Ježíše Krista. Můžeme někdy působit exoticky, jako Jan, po způsobu pouštního pojídače křídlatého hmyzu, ale co? Náš význam jako církve, střesovického sboru je jen v tom, že ukazujeme k Ježíši Kristu, který je na počátku všeho a středem našich setkání a aktivit. Jako církev sice nebudeme konkurovat v atraktivitě jiným institucím, ale vždy tu budeme nezastupitelní. Kde jinde ve světě je místo pro pokání, očistění srdce, odpuštění, milosrdenství, naději? Jistě, i mezi námi a v nás leccos zní falešně. Naše společenství je teprve jakousi předkapelou – lidé se těší na většího borce než jsme my. Ale už teď mohou leccos zakoušet, už teď mohou od nás a mezi námi zaslechnout hlasy a tóny evangelia, které se jednou rozezní v plné nádheře na nebeském parketu.

Začátek evangelia, podobně jako celý Advent je plný očekávání. Lidé se mají na co těšit. To už samo o sobě je dobrá zpráva. Jan Křtitel kázal: *Za mnou přichází někdo silnější, než jsem já.* Za námi, za našimi snahami, starostmi a kalkulacemi je někdo Silnější, přesahující všechna naše přání a představy. Odtud bereme naději. Jan Křtitel ví, že on sám, s nabízenou vodou křtu, je pouhým zábleskem budoucí záře, jen laděním nástrojů, které teprve jednou spustí Boží muziku. Předjímka koncertu, jehož první tóny už můžeme slyšet. A takhle je to i s námi: za našimi starostmi, slovy a aktivitami je někdo silnější než to všechno. Bůh sám, jeho jednání, jeho láska, jeho dobrá vůle, jeho slovo, jeho milost. To nám dává jistotu, že dobré věci mají šanci. I tehdy, kdy si připadáme slabí a neschopní, Bůh ponese a znásobí každý projev naší lásky, víry, dobré vůle. Třebaže leccos pokazíme. Do všech našich pokusů přichází Ježíš a k našim drobným přidává plnými hrstmi. Jak zvěstuje Jan Křtitel: *Já jsem vás křtil vodou, on vás bude křtít Duchem svatým.* Do zvlažnělé vody naší víry, do našich pocuchaných nervů a učesaných shromáždění vchází Bůh s mocí a ohněm Ducha svatého. To je Advent, díky za něj. Díky němu mají šanci všechny naše pokusy o narovnání vztahů, jakkoliv neobratné vyznání víry, podaná ruka s přáním pokoje, jakýkoli projev blízkosti, každé znamení Božího světla. Amen